Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος — *Ἐν Ἀθήναις, 10 Μαρτίου 1907* — *Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 15*

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ἐνῷ οἱ σύντροφοί των ὁρμοῦν πρὸς τὰς σκηνάς, τὰ Δίδυμα τοῦ Τράνσβααλ σκοπεύουν καὶ πυροβολοῦν ἀπὸ ἕνα λάκκον, ὅπου ἔχουν χωθῇ· πυροβολοῦν ἐναλλάξ, καὶ ἐπειδὴ δὲν βιάζονται, ἀλλὰ μένουν ψύχραιμα, καθὼς εἶνε ἐξησκημένα εἰς αὐτὸ τὸ φονικὸν γυμνάσιον, κάθε βολή των κτυπᾷ εἰς τὸ κρέας.

Ὁ Χάνς ἔχει σκοτώσῃ τὸν ὑπολοχαγὸν Οὐώτνεϋ καὶ ἡ Ἔλζα τὸν ὑπολοχαγὸν Χάνβιτς. Μὲ κανονικότητα αὐτομάτων, τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα θερίζουν τοὺς ἄνδρας, ἀλλὰ μῖσος δὲν ὑπάρχει εἰς τὰς ἐνθουσιώδεις ψυχάς των.

Ὁ πατέρας των, ὁ ὁπλαρχηγὸς Ρίσσικ, ἦτο ἄγριος πατριώτης, ἀλλὰ ἡ μητέρα των, ἡ γλυκεά των μαμμὰ Παυλίνα, ἐμόρφωσε τὴν καρδία των μὲ εὐγενῆ αἰσθήματα. Βεβαίως, τὸ ἔθνος ποῦ θέλει νὰ τοὺς ὑποδουλώσῃ, τὸ μισοῦν, ἀλλὰ ὁ στρατιώτης, ὁ εὐπειθὴς σκλάβος, δὲν προκαλεῖ τὴν μανίαν των. Δὲν ἠθέλησαν τὸν πόλεμον, θέλουν ὅμως τὴν ἐλευθερίαν, καὶ εἶδαν ἐκείνους ποῦ ἀγαποῦσαν παραπολὺ νὰ βασανίζωνται, ὥστε νὰ συμπονέσουν εἰς τὸν πόνον τῶν ξένων. Καὶ βαδίζουν κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, ψυχαὶ φλογεραί, τὰς ὁποίας τίποτε δὲν σταματᾷ εἰς τὸν δρόμον των.

Δεύτερον ἀγγλικὸν κανόνι ἀρχίζει νὰ λειτουργῇ, ἀμέσως ὅμως εἴκοσι σφαῖραι πέφτουν σὰν βροχὴ εἰς τοὺς πυροβολητάς, τοὺς ὁποίους καμμιὰ γραμμὴ ἀκροβολιστῶν δὲν ὑποστηρίζει. Οἱ Μπόερς κυριεύουν τὸ κανόνι, καὶ ἐν τῷ ἅμα τὸ στρέφουν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, κατὰ τὴν συνήθειάν των· διότι οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς εἶνε τέλειοι πυροβολητάι.

Ἕνας Ἄγγλος ἀξιωματικὸς σείει τὸ ἄνδρας του, οἱ ὁποῖοι γονατίζουν ὁλόγυρά του, ἐνῷ, μόνος αὐτὸς ὀρθός, μεγαλοπρεπέστατος, ψάλλει ἕνα ὕμνον δοξολογίας, τὸν ὁποῖον οἱ Μπόερς ἐπαναλαμβάνουν, εἰς τὸν ἴδιον τόνον ὅλοι...

Μὲ πολλὴν βίαν, ὁ στρατηγὸς ἐνεργεῖ τὴν φόρτωσιν τῶν πολεμεφοδίων· εἰς δύο σκευοφόρα ἁμάξια φορτώνονται οἱ σκοτωμένοι καὶ πληγωμένοι Μπόερς.

«Πέντε ἢ ἓξ ἱππεῖς καλπάζουν πρὸς τὸ μέρος μας...» (Σελ. 114, στ. 6'.)

Οἱ Ἄγγλοι ἔχουν χάσῃ 50 ἄνδρας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους 6 ἦσαν ἀξιωματικοί· ἑκατὸν περίπου πληγωμένοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων 9 ἀξιωματικοί, κοίτονται εἰς τὸ χῶμα· τέλος οἱ νικηταὶ παίρνουν μαζί των 200 αἰχμαλώτους μὲ 4 ἀξιωματικούς.

Τὸ στρατόπεδον ἦτο ἀφθόνως ἐφωδιασμένον μὲ τρόφιμα· τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο τόλμημα ἐξησφάλιζε διὰ τὸν στρατὸν τοῦ Δεβὲτ πολεμεφόδια παντὸς εἴδους διὰ τρεῖς πλέον μῆνας.

Κάθε στρατιώτης του ἐπῆρε νέον ἄλογο, καὶ ἡ συνοδία τῆς ἐφοδοπομπείας ἐξεκίνησε. Μετ' ὀλίγον ἡνώθησαν μαζί της οἱ ἀνιχνευταί, ποῦ εἶχαν μείνῃ εἰς τὴν ρίζαν τοῦ λόφου, καὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν οἱ Γάλλοι μας, ὁ Μόνας καὶ ὁ Ἰανός· οἱ φίλοι μας εἶχαν μανδύλι του, καὶ οἱ στρατιῶται του παραδίδονται. Εἶχαν ἀντισταθῇ μισὴν ὥραν.

— Παύσατε πῦρ! διατάσσει ἀμέσως ὁ Δεβέτ.

Καί, πρὶν προδῇ εἰς τὴν κατάληψιν τοῦ στρατοπέδου, ὁ αὐθέντης τοῦ Κάμπου βγάζει τὸ καπέλλο του, συναθροίζει μὲ μίαν ὑπερήφανον χειρονομίαν τοὺς προτιμήσῃ, παρὰ νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὴν ἐξ ἀπροόπτου σφαγὴν τοῦ ἀγγλικοῦ συντάγματος, νὰ μείνουν κάτω πρὸς ἐπαγρύπνησιν τῶν περιχώρων τοῦ *κόπγε*,—δὲν ἦτο δὲ καὶ τὸ ἔργον των· ἐντελῶς ἀκίνδυνον. Δὲν θὰ τὸ ἐπιστεύατε βεβαίως, ἂν σᾶς ἔλεγαν ὅτι ὁ Ὑβὼν Κλοαρὲκ ἦτο εὐχαριστημένος εἰς ἐκείνην τὴν θέ-

σιν· ἐχρειάσθη μάλιστα ἡ ρητὴ ἀπαγόρευσις τοῦ κηδεμόνος του, διὰ νὰ μὴ σκαρφαλώσῃ καὶ αὐτὸς μαζὶ μὲ τοὺς Μπόερς εἰς τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ στρατοπέδου.

Ἀντιθέτως πρὸς τὰς προσδλέψεις τῶν νικητῶν, καμμία ἀγγλικὴ ἐπικουρία δὲν εἶχεν ἔλθῃ πρὸς βοήθειαν τῶν νικημένων· ἡ παραπομπὴ λοιπὸν ἠδυνήθη χωρὶς κανὲν ἐμπόδιον νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς τὸ στρατόπεδον τοῦ Λάγκδεργ.

Τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Λακὼς ἐσχημάτιζε τὴν ὀπισθοπορείαν καὶ εἶχε καθῆκον νὰ προστατεύσῃ τὸ κύριον σῶμα, ἂν τυχὸν οἱ Ἄγγλοι τὸ κατεδίωκαν. Ὁ στρατηγὸς Δεδὲτ ἐγνώριζε τὴν ἀξίαν τοῦ Γάλλου ὁπλαρχηγοῦ καὶ τὴν ἀντοχὴν τῶν ἀνδρῶν του, ποῦ ἦσαν ἑκατὸν περίπου, ἕνας-ἕνας διαλεκτοί, ἱκανοὶ μὲ τὴν παράτολμον ἀνδρείαν των νὰ σταματήσουν τριπλάσιον στρατόν.

Ἦτο ἡ ὥρα ὀκτώ, καὶ οἱ νικηταὶ δὲν εἶχαν καταδιωχθῆ ἀκόμη. Ὁ Λακὼς μὲ τὸ δίκαιόν του ἀπορροῦσε, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ἐν σύνταγμα ἐλαφροῦ ἀγγλικοῦ ἱππικοῦ ἦτο στρατοπεδευμένον εἰς τὴν γέφυραν τοῦ ποταμίσκου Ἔλανδ, εἰς ἀπόστασιν 14 μιλίων ἀπὸ τὴν Τδεφοντάϊν. Ἦτο δὲ πολὺ παράδοξον πῶς αὐτὸ τὸ ἱππικὸν δὲν εἶχε δράμῃ ἀκόμη πρὸς βοήθειαν τῆς φάλαγγος Φίρμαν.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ὁ ὁπλαρχηγὸς ἐδιπλασίαζε τὰς προφυλάξεις του, ἂν καὶ οἱ ἀνιχνευταί, ποῦ εἶχαν σκορπισθῆ κατὰ διαστήματα ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, δὲν εἶχαν ἀναγγείλῃ τίποτε τὸ ὕποπτον.

Ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο μήπως πέσῃ εἰς καμμίαν ἐνέδραν, ἐπέσπευδε τὴν πορείαν του. Ἀπεῖχεν ὀλίγα μίλια μόνον ἀπὸ τὸ κύριον σῶμα, τὸ ὁποῖον κατ' ἀνάγκην ἐβάδιζεν ἀργά, ἕνεκα τῶν πληγωμένων καὶ τῶν τεραστίων φορτωμάτων τῶν πολεμεφοδίων.

Εἰς ὅλον τὸν ἔρημον δρόμον ἐβασίλευεν ἐγκατάλειψις τελεία. Αἱ ἀγροικίαι ἦσαν ἐρημωμέναι καὶ καυμέναι, τὰ χωρία ἐντελῶς κρημνισμένα. Κάπου κάπου ἐφαίνετο καὶ κανὲν περιπόλιον, τοποθετημένον ἐπάνω εἰς τὰ ἐρείπια ἀκριβῶς κάποιας ἀγροικίας καὶ προφυλαγμένον μὲ ἀκιδωτὰ σιδηρόπλεκτα δίκτυα. Τὸ ἀπόσπασμα τῶν Μπόερς ἀπέφευγεν ἐπιμελῶς αὐτὰ τὰ περιπόλια, ὄχι διότι αἱ φρουραί των, δέκα ἄνδρες περίπου εἰς τὸ καθέν, ἦσαν ἐπικίνδυνοι διὰ τὸ ἀπόσπασμα, ἀλλὰ διότι ὅλα τὰ περιπόλια συνεδέοντο μὲ τηλεγραφικὰ σύρματα μεταξύ των, καὶ ἠμποροῦσεν ἀμέσως τὸ ἓν νὰ εἰδοποιήσῃ τὰ ἄλλα.

Ὁ ὁπλαρχηγὸς εἶχε πιάσῃ τὰ λόγια μὲ τοὺς Γάλλους· ἔξαφνα διεκόπη διὰ νὰ δώσῃ μίαν διαταγὴν εἰς δύο ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ ἐπήδησαν κάτω ἀπὸ τὰ ἄλογά των, ἐστήριξαν τὰ αὐτιά των εἰς τὴν γῆν.

— Πέντε ἢ ἓξ ἱππεῖς καλπάζουν πρὸς τὸ μέρος μας, — εἶπεν ὁ ἕνας στρατιώτης.

— Οἱ ἀνιχνευταί μας δίχως ἄλλο· ἂς τοὺς περιμείνωμεν· ἀπήντησεν ὁ ὁπλαρχηγός.

Πραγματικῶς, μετ' ὀλίγον, πέντε Μπόερς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Γκὺ καὶ τὰ Δίδυμα, ἐφάνησαν κοντά.

— Μία φάλαγξ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ μᾶς καταδιώκει· σὲ μισὴ ὥρα μᾶς ἔφθασεν! ἐφώναξαν.

Ὁ ὁπλαρχηγὸς ἔμεινε σκεπτικὸς ὀλίγα δευτερόλεπτα, καὶ ἔπειτα ἐζήτησε:

— Τρεῖς ἄνδρες διὰ νὰ θυσιασθοῦν!

Ὅλοι ἐσήκωσαν τὸ χέρι.

— Ὄχι, τρεῖς μόνον καὶ γρήγορα.

Ὁ Γκὺ καὶ τὰ Δίδυμα ὥρμησαν ἐμπρός:

— Ἐγώ, πατέρα!

— Ἐμεῖς, θεῖε!

Ὁ ὁπλαρχηγὸς ἔσεισε τὴν κεφαλήν, ἀλλὰ ἡ Ἔλζα ἔβαλε τὸ χεράκι της ἐπάνω στὸ ἰδικό του χέρι καὶ εἶπε:

— Ἔχω τὴν ὑπόσχεσίν σας διὰ τὸν ἀδελφόν μου καὶ ἐμέ, ὅτι θὰ πᾶμε μὲ τὴν πρώτην ἀποστολήν.

— Τὸ ὁμολογῶ, εἶπεν ὁ ὁπλαρχηγός, πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του, ἀλλὰ καταλυπημένος, διότι θὰ ἔστελλε πρὸς τὸν θάνατον ἐκεῖνα τὰ δύο παιδιά, ποῦ τόσον τ' ἀγαποῦσε...

— Κ' ἐγώ, πατέρα! παρεκάλεσεν ὁ Γκύ.

— Πήγαινε, ἀπήντησεν ἁπλῶς ὁ Λακώς· πηγαίνετε μαζί. Ἀληθινά, ἡ ἡλικία σας θὰ σᾶς προστατεύσῃ κάπως· θὰ γυρίσετε πίσω μὲ δύο κάρρα, μ' ἐκεῖνα ποῦ εἶνε φορτωμένα μὲ ἀγγλικὰς στολάς· ἔχομε τώρα ροῦχα μὲ τὸ παραπάνω. Θὰ κάμετε πῶς ἐμείνατε πίσω ἀπὸ τὸ ἀπόσπασμα, ὅτι ἐχασομερήσατε εἰς τὸν δρόμον. Προσπαθήσατε νὰ παρασύρετε εἰς ἄλλον δρόμον τὸν ἐχθρόν· θὰ τὸν γελάσετε μὲ τὸ φορτίον σας. Μετὰ μίαν ὥραν ὁ στρατός μας θὰ εἶνε φθασμένος εἰς τὸ Λάγκδεργ· τὴν μισὴν ὥραν μόνον ἂν κερδήσετε, ἡ παραπομπὴ μὲ τὰ ἐφόδια θὰ εἶνε εἰς ἀσφαλὲς μέρος.

Γεμάτοι χαράν, οἱ τρεῖς νέοι ἐχαιρέτισαν, ἔστρεψαν πρὸς τὰ ὀπίσω τὰ κάρρα, ποῦ ἦσαν εἰς τὸ καθένα ζευμένα 4 ἄλογα, ἐκαβαλλίκευσαν καὶ αὐτοὶ τὰ ἐκλεκτότερα ἄλογα τοῦ σώματος, καὶ ἀπεμακρύνθησαν ὅσον γρήγορα ἐπέτρεπεν ἡ βαρύτης τῶν κάρρων ποῦ συνώδευαν.

— Ὁ Θεὸς ἂς τοὺς διαφυλάξῃ, ἐψιθύρισεν ὁ ὁπλαρχηγός.

Καὶ ἔπειτα, μὲ δυνατὴν φωνήν, διέταξε δέκα ἄνδρας νὰ τρέξουν ὁλοταχῶς πρὸς τὸν στρατηγὸν καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσουν διὰ τὴν καταδίωξιν.

Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη γρήγορα καὶ τὸ ἀπόσπασμα ἐξηκολούθησε νὰ προχωρῇ κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ μένῃ εἰς τὰ μισὰ τοῦ δρόμου καὶ ἀπὸ τὴν μποερικὴν ἐφοδιοπομπείαν καὶ ἀπὸ τὸν ἐχθρόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ὑποστῇ τὴν πρώτην ἐπίθεσιν, διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὸν νικηφόρον στρατηγὸν τὸν καιρὸν νὰ ὀχυρωθῇ εἰς τὸ Λάγκδεργ.

Ἔξαφνα ὁ Ὑδών, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ ὀπίσω, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ ὁ κηδεμών του, ἔκαμε μεταβολὴν καὶ ὥρμησεν ὁλοταχῶς ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Γκὺ καὶ τῶν Διδύμων,

— Ὑδών, Ὑδών! — ἐφώναξεν ὁ Γιάγκος, στρέψας τὴν κεφαλήν, ἅμα ἤκουσεν ἐκεῖνον τὸν παράφορον καλπασμόν.

Ὁ μικρὸς τοῦ ἔστειλεν ἕνα φίλημα μὲ τὸ χέρι, καὶ ἔπειτα, μὲ τὰ μαλλιά του κυματίζοντα εἰς τὸν ἀέρα, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

— Ἔχει φωτιὰ στὸ αἷμά του! εἶπεν ὁ ὁπλαρχηγός· θέλει νὰ πολεμήσῃ μαζὶ μὲ τοὺς νέους φίλους του.

— Τρέχω νὰ τὸν ἐμποδίσω, ἀπήντησεν ὁ Γιάγκος, ἑτοιμαζόμενος νὰ ὁρμήσῃ κατόπιν του.

— Ἀδύνατον.

— Καὶ διατί;

— Κάθε κίνησις ἀνωφελὴς εἶνε κίνδυνος διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ στρατοῦ μας. Κακόμοιρε φίλε μου, εἶσθε καὶ σεῖς ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας τώρα, καὶ ὀφείλετε νὰ θυσιάσετε τὸ προσωπικὸν συμφέρον σας χάριν τῆς κοινῆς σωτηρίας.

— Τὸ παιδὶ ὅμως αὐτὸ ἠμπορεῖ νὰ σκοτωθῇ;

— Ἀλλοίμονον ναί! διατρέχει τοὺς ἰδίους κινδύνους, σὰν τὸν υἱόν μου καὶ τοὺς ἀνεψιούς μου, καὶ ὅμως τοὺς ἄφισα νὰ φύγουν, διότι εἶνε καὶ οἱ τρεῖς γεμάτοι τόλμην καὶ ἀνδρείαν, καὶ ἡ αὐτοθυσία των δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν σωτηρίαν τοῦ στρατηγοῦ μας. Τὸ καθῆκον ἔχει κάποτε τρομερὰς ἀπαιτήσεις. Ὅταν εἶνε δίκαιος ὁ ἀγών, τὸν ὁποῖον ἀναλαμβάνει ὁ ἄνθρωπος, πρέπει ν' ἀγωνισθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ μὲ θυσίαν τῆς εὐτυχίας του.

Ὁ Γιάγκος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀρχηγοῦ.

Ἦτο πικρῶς μετανοημένος, διότι παρεσύρθη, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὰς συμβουλὰς τοῦ Μόνα καὶ τοῦ Ἴανοῦ, καὶ ἠκολούθησε τὴν ἱππηλασίαν ἐκείνην τοῦ ἀτρομήτου Δεδέτ. Ἀγαποῦσε πραγματικῶς τὸν Ὑδών· ἐν πρώτοις, διότι τὸν εἶχε προστατευόμενον καὶ τὸν εἶχεν εὐεργετήσῃ, ἔπειτα δὲ διὰ τὰ λαμπρὰ ψυχικὰ χαρίσματα τοῦ παιδιοῦ ἐκείνου· καὶ ἤρχιζε νὰ ἐννοῇ ὅτι δὲν εἶχε κάμῃ καλὰ νὰ ἐκθέσῃ τὸν εὐέξαπτον μικρὸν Βρετόνον εἰς ἐκείνην τὴν ἡρωϊκὴν ἀτμοσφαῖραν, ὅπου ἔζοῦσαν τὰ Δίδυμα καὶ ὁ Γκύ· μὲ τὰ παράφορα αἰσθήματα ποῦ εἶχεν ἐκεῖνος ὁ μικρός, δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ ὁρμήσῃ κατόπιν των.

Ποῦ ἄρά γε ἔμελλε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ

ἐκείνη ἡ περιπέτεια; Δὲν ἦτο φόβος μήπως διακινδυνεύσῃ τὸν σκοπὸν τοῦ ταξειδίου του, τὸν ὁποῖον καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε λησμονήσῃ τώρα τελευταῖα; Ἀ! ἂν ἦτο ἐλεύθερος, θὰ κατετάσσετο εἰς τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Λακὼς καὶ θὰ προσέφερεν εἰς τοὺς Μπόερς τὴν ἐπικουρίαν του, καὶ θὰ ἐπολεμοῦσε μαζὶ των μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς του. Δὲν ἦτο ὅμως κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, χρέος εἶχε ν' ἀφοσιωθῇ εἰς τὸν Βόριδα Βολκώφ· ἡ ἀποστολή του, ποῦ εἶχε βάσιν καὶ σκοπὸν τὴν εὐγνωμοσύνην, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς καμμίαν ἄλλην σκέψιν, ἔστω καὶ ἀνωτέραν. Καλὰ τὸ ἔλεγεν ὁ ὁπλαρχηγός: ὅταν εἶνε δίκαιος ὁ ἀγών, τὸν ὁποῖον ἀναλαμβάνει ὁ ἄνθρωπος, ὀφείλει νὰ θυσιάσῃ εἰς αὐτὸν καὶ τὴν εὐτυχίαν του ἀκόμη.

Αὐτὰς τὰς θλιβερὰς σκέψεις ἔκαμνεν ὁ Γιάγκος Ἀμών, ἐνῷ ὁ κ. Λακώς, ὠχρότατος, μὲ τὴν καρδιά του φοβερὰ σφιγμένην, ἐπρόσεχε πότε θ' ἀκούσῃ τὸν πρῶτον πυροβολισμόν—τὸν πυροβολισμὸν ποῦ θὰ τοῦ ἥρπαζεν ἴσως τὸν υἱόν του.

Ἀλλὰ μ' ὅλην τὴν ἐδυνηράν του ἀνησυχίαν, δὲν παρέλειπε καμμίαν ἀπὸ τὰς προφυλάξεις, ποῦ ἦσαν κατάλληλοι διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν εὐτυχῆ τὴν ἔκβασιν τῆς νίκης τοῦ Δεδέτ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Πέντε κατὰ διακοσίων.— Τὸ ὀδόφραγμα.— Ἐμπρός! —Διὰ νὰ σωθῇ ὁ Ὑβών.—Τὸ στρατήγημα τοῦ ὁπλαρχηγοῦ Λακώς.— Ὁ Σὶρ Βασίλης Μάκεσων καταδιώκει τὸν πρῶην αἰχμάλωτόν του. — Μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς. — Μήπως ἦτο ὁ Βολκώφ;—Τιμὴ εἰς τοὺς ἀνδρείους!

— Νά τους! ἂς τοὺς ἀφήσωμεν νὰ πλησιάσουν καὶ ἂς ρίψωμε κάτω ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερα ἄλογα!

Ὁ Γκὺ δὲν εἶχε καλοπροφθάσῃ νὰ δώσῃ αὐτὴν τὴν διαταγήν, ὅταν τρεῖς Ἄγγλοι πρόσκοποι ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν καμπὴν τοῦ δρόμου. Ἅμα εἶδαν τὰ δύο κάρρα, δὲν τοὺς ἔμεινεν ἀμφιβολία ὅτι αὐτὰ ἦσαν ἡ ὀπισθοπορεία τοῦ σώματος τοῦ Δεδέτ· καί, ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν πορείαν των πρὸς τὸ Λάγκδεργ, κατὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ δρομολογίου των, ἐλόξευσαν πρὸς τ' ἀριστερά, πρὸς τὸ μέρος τῶν δύο κάρρων. Οἱ ὁδηγοὶ τούτων, ἅμα τοὺς εἶδαν, ἐφάνησαν ὅτι ἐπετάχυναν τὴν πορείαν των.

Οἱ Μπόερς, ἅμα ἀντελήφθησαν ὅτι οἱ Ἄγγλοι πρόσκοποι τοὺς εἶχαν διακρίνῃ, ἀντὶ νὰ σκεφθοῦν πῶς νὰ φύγουν, ἔστρεψαν τὰ ἀμάξιά των εἰς τρόπον, ὥστε ἡ ὀπίσω πλευρά των νὰ βλέπῃ πρὸς τὸν ἐχθρόν, καὶ τὰ παρέταξαν παραλλήλως καθ' ὅλον τὸ πλάτος τοῦ δρόμου, χωρὶς ν' ἀφίσουν παρὰ ἀπὸ ἓν στενὸν πέρασμα ἑκατέρωθεν καὶ εἰς τὸ μέσον τῶν κάρρων.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΘΑΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΤΑΝ ἤμουν μικρός, τὸ τέλος ὅλων τῶν πραγμάτων μ' ἐβύθιζεν εἰς τὴν μεγαλειτέραν λύπην καὶ ἀπελπισίαν.

Ἐλυπούμην ὅταν ἐτελείωναν τὰ μαθήματα, διότι διὰ πολὺν καιρὸν δὲν θὰ ξανάβλεπα τοὺς σύμμαθητάς μου· ὅταν ἐτελείωναν αἱ διακοπαί, διότι δὲν θὰ ἤμουν πλέον ἐλεύθερος· ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἑορταὶ τοῦ Πάσχα· ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἑορταὶ τῶν Χριστουγέννων· ὅταν ἐτελείωνεν ὁ χειμών· ὅταν ἐτελείωνε τὸ καλοκαῖρι... Ἡ λύπη μου ὅμως καὶ ἡ ἀπελπισία μου ἔφθαναν εἰς τὸ κατακόρυφον, ὅταν ἐτελείωναν ἡ Ἀποκρηές. Ἐκείνη ἡ Καθαρὰ Δευτέρα, μὲ τὰ κούλουμα, τὰ κρομμύδια καὶ τὲς ἐλῆές, ἦτο δι' ἐμὲ ἡ μελαγχολικωτέρα ἡμέρα τοῦ χρόνου. Χθὲς ἀκόμη νὰ χαλᾷ ὁ κόσμος, καὶ σήμερα... τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἐλεεινοὺς μεθυσομένους! Οὔτε μία μάσκα, οὔτε ἕνας κουδουνάτος, οὔτε ἕνας παληάτσος!... Δὲν τὸ πιστεύω... Ἐστεκόμην εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἤλπιζα ἀκόμη ὅτι κάτι θὰ ἔβλεπα ἀποκρηάτικον. Διατί ὄχι; Μήπως ὁ κόσμος δὲν ἦτο ὅπως χθές; Ὁ δρόμος ὁ ἴδιος, ὁ οὐρανὸς ἀπαράλλακτος, ὁ ἥλιος εἰς τὴν θέσιν του. Τίποτε δὲν εἶχεν ἀλλάξῃ ἀπὸ χθές. Διατί τάχα, ἔλεγα, δὲν θὰ περάσῃ κ' ἕνας μασκαρᾶς, ἢ δὲν θὰ σταθῇ τὸ γαϊτανάκι νὰ χορέψῃ κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου, ὅπως χθές, ὅπως προχθές, ὅπως ἐπὶ ἕνα μῆνα τώρα;...

Ἀλλ' ἐπερνοῦσαν ὧρες καὶ δὲν ἔβλεπα τίποτε... Ἡ μητέρα μου μοῦ ἔλεγε: «Μασκαράδες περιμένεις;... Ναί! τώρα πιὰ τοῦ χρόνου!...» Καὶ ἐκεῖναι αἱ δύο λέξεις, τοῦ χρόνου, μοῦ αἱμάτωναν τὴν καρδιά. Ναί! Ὅ,τι ὡραῖον νὰ ἐζητοῦσα, θὰ μοῦ ἔλεγαν τοῦ χρόνου. Καὶ μοῦ ἐφαίνετο ὡς νὰ μοῦ ἔλεγαν ποτέ. Διότι, εἰς τὴν ἡλικίαν μου, ἕνας χρόνος μοῦ ἐφαίνετο διάστημα ἀμέτρητον, ἀτελείωτον. Ποῦ νὰ ξαναγυρίσῃ! Καὶ ποῦ νὰ εὕρω ὑπομονὴν διὰ νὰ περιμένω!...

Ἐνθυμοῦμαι... Κάθε φορὰν ποῦ ἐκτυποῦσε τὸ κουδοῦνι, ἔτρεχα ν' ἀνοίξω ἐγώ, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εἶνε μασκαράδες. Καὶ ἡ ἀπογοήτευσίς μου ἦτο μεγάλη· κάθε φορὰν ποῦ ἀντίκρυζα ὡς εἰρωνείαν τὸν γαλατᾶν, τὸν ψωμᾶν, τὸν ὑπηρέτην μας... Τὸ ἀπόγευμα μ' ἔπερναν εἰς τὸν περίπατον. Ἀπὸ μακρυά, μέσα εἰς τὸ πλῆθος, μοῦ ἐφαίνετο κάθε τόσον, ὅτι διακρίνω μασκαράδες. Ἐπλησίαζα καὶ δὲν ἔβλεπα παρὰ ἕνα φουστανελλᾶν, ἢ μίαν χωριάτισσαν μὲ πράσινο φουστάνι. Καὶ τί θλίψις, ὅταν ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὰ καζίνα, τὰς λέσχας, ὅπου ἕως χθὲς ἐδίδοντο κάθε μέρα χοροί, καὶ τῶν ὁποίων αἱ εἴσοδοι, τὰ παράθυρα, οἱ ἐξῶσται, ἦσαν γεμάτα προσωπιδοφόρους, τί θλίψις νὰ τὰ βλέπω τώρα κλειστὰ καὶ ἄδεια!... Ἐνόμιζα ὅτι ὁ κόσμος, ἡ ζωὴ εἶχαν ἔξαφνα σταματήσῃ. Τὸ ὡραῖον, ἡ χαρά, ἐτελείωσαν. Ἤρχιζε τὸ ἄσχημον, ἡ λύπη. Καὶ ἤμουν ὁ δυστυχέστερος ἀνθρωπίσκους τοῦ κόσμου!

Ἀλλοίμονον! πόσα ἄλλα παιδιὰ δὲν ἐσκέπτοντο καὶ δὲν ἠσθάνοντο τὰ ἴδια! Ὅλη ἡ πόλις, ὅλη ἡ χώρα τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο γεμάτη ἀπὸ δυστυχεῖς καὶ μελαγχολικοὺς ἀνθρωπίσκους!...

Ἐνθυμοῦμαι...

Μίαν Καθαρὰν Δευτέραν, τὸ πρωί, ἐνῷ ἀκόμη ἐκυμαινόμουν μεταξὺ τῆς ἐλπίδος ὅτι θὰ ἔβλεπα καὶ σήμερα μασκαράδες, καὶ τῆς ἀπελπισίας ὅτι τὰ πάντα ἐτελείωσαν,—ἤκουσα ἔξαφνα τὴν ὑπηρέτριάν μας νὰ ξεφωνίζῃ:

— Μασκαράδες!... Μασκαράδες!...

Ἔτρεξα σὰν τρελλὸς εἰς τὸ παράθυρον. Καὶ εἶδα...

Μάλιστα! Εἶδα δύο μασκαράδες. Ἐφοροῦσαν ἄσπρην φορεσιὰν πιερρότων μὲ κόκκινα κουμπιά, καὶ ἄσπρες μάσκες μὲ κόκκινα στίγματα. Τοὺς ἐνθυμοῦμαι ὡς νὰ εἶνε ἡ ἴδια ὥρα ποῦ τοὺς βλέπω... Ἐκτύπησα τὰ χέρια, ἐζητωκραύγασα, ἐκάγχασα, ἐχάλασα τὸν κόσμον, ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσω ἀπὸ τὸ παράθυρο διὰ νὰ τοὺς ἰδῶ καλλίτερα... Ποτέ, ποτὲ εἰς τὴν ζωήν μου μασκαράδες δὲν μοῦ ἐπροξένησαν ζωηροτέραν ἐντύπωσιν, μεγαλειτέραν χαράν, ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς μασκαράδες τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας... Τοὺς ἔβλεπα νὰ περνοῦν ἀγκαλιασμένοι, λερωμένοι, ἐλεεινοί, τρικλίζοντας ὀλίγον, καὶ μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἀνεύρισκα κάτι χαμένον καὶ ἀνέλπιστον...

Ὥστε ψέμματα μοῦ ἔλεγαν! Ἡ Ἀποκρηὲς δὲν εἶχαν τελειώσῃ... Νά καὶ σήμερα μασκαράδες!...

Εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἄλλους δὲν εἶδα πλέον, οὔτε ἐκείνην τὴν Καθαρὰν Δευτέραν, οὔτε ἄλλην καμμίαν. Ἀλλὰ τοὺς δύο ἐκείνους δὲν τοὺς λησμονῶ ποτέ!

Θέλετε τώρα νὰ σᾶς ἐξηγήσω καὶ τὸ ἔκτακτον αὐτὸ φαινόμενον; Ὑποθέτω ὅτι τὸ μαντεύετε εὐκόλως: Οἱ δύο ἐκεῖνοι μασκαράδες ἦσαν λείψανα τῆς προηγουμένης ἡμέρας. Κάπου εἶχαν ξενυκτήσῃ διασκεδάζοντες, χορεύοντες, τρώγοντες καὶ προπάντων πίνοντες. Τὸ πρωὶ εὑρέθησαν μεθυσμένοι, καὶ

ἐγύριζαν ἐπιτέλους εἰς τὰ σπίτια των, καθαροδευτεριάτικα, μέρα - μεσημέρι, ἀλλὰ χωρὶς οὔτε τὰ μασκαράτικα νὰ βγάλουν, οὔτε κἂν τὶς μάσκες. Εἰς τὴν μέθην των θὰ ἐνόμιζαν καὶ αὐτοί, ὅπως ἐγώ, ὅτι οἱ Ἀποκρηὲς ἐξακολουθοῦν...

Ὅλα, λέγουν μερικοί, εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν εἶνε συμπτώσεις. Ἄλλοι δὲν τὸ παραδέχονται. Ἀδιάφορον! Ἐγώ, βλέπετε, εἰς μίαν σύμπτωσιν ὀφείλω τὴν ζωηροτέραν χαρὰν τῆς παιδικῆς μου ζωῆς.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΑΜΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Κράκ!... Κράκ! πατατράκ!... Τί φοβερὴ καταστροφὴ εἶνε αὐτή! Τί χαλασμὸς κόσμου!

Τόσο μεγάλο βάρος, πῶς νὰ τὸ κρατήσῃ τὸ κακόμοιρο τὸ αὐτοκίνητο;... Ἦσαν ἀνεβασμένα ἐκεῖ ἐπάνω τόσα βάρη! Ὁ βαρὺς Καραμπαμπούλας δὲν εἶχαν γελάσῃ τόσο πολύ!

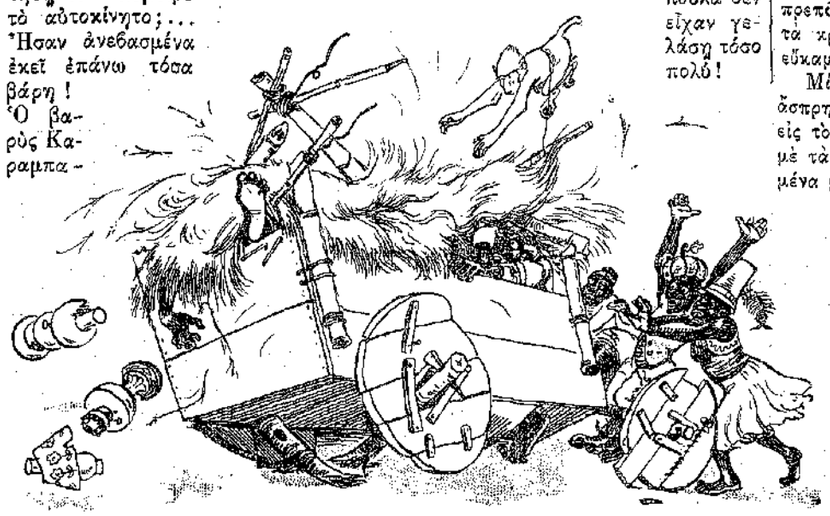

«Ἐσωριάσθησαν κάτω, σωρὸ κουβάρι ὅλα...» (Σελ. 116. στ. 6΄.)

Μὲ τὴν πρώτη σπρωξιά, ποῦ τοῦ ἔδωσαν αἱ τέσσερες ἀνθρωπομηχανές του, ὁ ἕνας τροχός του, ὁ δεξιὸς ὀπίσω, ἔκαμε κράκ! κ' ἐτινάχθη μακρυά. Οἱ ἄλλοι τρεῖς ἀφορμὴν ἤθελαν διὰ νὰ σπάσουν· ἔδωσαν μιά, κ' ἔπεσαν κομματιασμένοι κάτω, καὶ οἱ τρεῖς μαζί, σὰν νὰ ἦσαν σύμφωνοι ἀπὸ πρίν. Καὶ ὅλο τὸ αὐτοκίνητον, ἄνθρωποι, ξύλα, καλάμια, ἄχυρα, μαϊμοῦ, σοῦβλες, λάμπες, χωνιὰ καὶ γυαλιά, ἐσωριάσθησαν κάτω, σωρὸ κουβάρι ὅλα, μὲ ἕνα φοβερὸν κρότον.

Καὶ δὲν φαίνεται πιά, παρὰ ἕνα ἀνακάτωμα ἀπὸ ἄχυρα, ὅπου ξεμυτίζουν πότε ἕνα πόδι, πότε ἕνα χέρι, καὶ πότε δύο κεφάλια, μαῦρα, ἄγρια καὶ κατατρομαγμένα.

Καὶ ἐπάνω ἀπὸ ὅλα αὐτά, χαροπηδᾷ ὁ πίθηκος τὸν Καραμπαμπούλα, λιγωμένος ἀπὸ τὰ γέλια. Καί, μαζὶ μὲ τὸν πίθηκον, γελᾷ καὶ χαχανίζει ὅλο τὸ χωριό... Ποτὲ οἱ ὑπήκοοι τοῦ Καραμπαμπούλα δὲν εἶχαν γελάσῃ τόσο πολύ!

Ὁ Καραμπαμπούλας ὅμως δὲν γελᾷ διόλου μάλιστα! Ὅταν μὲ πολλοὺς κόπους καὶ βάσανα, τὸν ἐτράβηξαν καὶ τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ αὐτοκινήτου, ἐκάθησε κ' ἔξυσε λιγάκι τὴν φαλάκραν του, καὶ ὕστερα ἐθύμωσε τόσο πολύ, ὥστε ἐφώναξε ἀγριεμένος:

— Νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸ ξύλο ὁ Ὀταμπῆς!

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἂν θέλῃς νὰ μείνῃ κρυφὸν τὸ μυστικόν σου, νὰ μὴ τὸ εἰπῆς εἰς κανένα. Διότι πῶς θέλεις ὁ ξένος νὰ εἶνε εἰς τὰς ὑποθέσεις σου πλέον ἐχέμυθος ἀπὸ σέ; Ἡ ἐκμυστήρευσίς σου εἶνε ἤδη δι' αὐτὸν κακὸν παράδειγμα καὶ δικαιολογία.

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ÉMILE PECH)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Ὅταν ἔφθασεν ἕως τὰ κάγκελλα τῆς εἰσόδου, ἡ Ἀνδρέα ἔστρεψε τὸ τρίκυκλόν της διὰ ν' ἀναβῇ τὸν δρόμον τῆς δενδροστοιχίας. Ὁ Ἄνδης ἠθέλησε νὰ τὴν μιμηθῇ, ἀλλὰ τὸ ἀμαξάκι του ἦτο πολὺ βαρύτερον, καὶ δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἂν ἡ ἐξαδέλφη του δὲν ἤρχετο νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Ἐλᾶτε, τοῦ εἶπε, θὰ σᾶς ὁδηγήσω εἰς τὸ πάρκον.

Οἱ δρομίσκοι τοῦ πάρκου ἦσαν ἀσφαλτοστρωμένοι καὶ εἶχαν ἀρκετὸν πλάτος ὥστε νὰ δύναται τὸ δυσκίνητον ἀμαξάκι τοῦ Ἄνδη νὰ στρέφῃ εὔκολα ἐπάνω 's αὐτούς. Ἀπὸ τὸν μακρότερον, ἀλλὰ καὶ τερπνότερον δρόμον, ἡ ἐξαδέλφη τὸν παρέσυρεν ἕως τὴν ὄχθην τῆς λίμνης, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ὁποίας δύο μεγάλοι λευκοὶ κύκνοι ἔπλεαν μεγαλοπρεπῶς, βυθίζοντες πότε καὶ πότε εἰς τὰ κρυστάλλινα νερὰ τὸν μακρὸν καὶ εὔκαμπτον λαιμόν των.

Μία βαρκοῦλα, χρωματισμένη ἡ μισὴ ἄσπρη καὶ ἡ μισὴ πράσινη, ἦτο δεμένη εἰς τὸν κορμὸν μιᾶς μελίας. Ἐφαίνετο μὲ τὰ δύο της κουπιά, ποῦ ἦσαν βαμμένα μὲ τὰ ἴδια χρώματα, σὰν νὰ ἐπροκαλοῦσε τοὺς διαβάτας, νὰ κάμουν ἕνα ναυτικὸν περίπατον.

— Ὦ! τί εὔμορφη βάρκα! ἐφώναξεν ὁ Ἄνδης, ἐνῷ ἐσταματοῦσε διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ ἐλαφρὸν καὶ κομψὸν σχῆμα τοῦ εὐθραύστου ἐκείνου σκάφους. — Τί κρῖμα, ποῦ εἶμαι κουτσοπόδης! θὰ ἦτο τόσον εὐχάριστος, ἕνας περιπατάκος 's αὐτὴν τὴν λιμνοῦλα, ποῦ εἶνε ἥσυχη καὶ ὁμαλὴ σὰν καθρέπτης!

— Ξέρετε τοὐλάχιστον νὰ τραβᾶτε κουπί; — ἠρώτησεν ἡ Ἀνδρέα.

— Ναί, καλούτσικα. Πέρυσι τὸ λύκειον τοῦ Νιὸρ εἶχε διοργανώσῃ λεμβοδρομίας εἰς τὸν ποταμὸν Βιένναν, καὶ ἀκριβῶς ἡ ἰδική μου ὁμάς ἐπῆρε τὸ πρῶτον βραβεῖον χειρισμοῦ καὶ ταχύτητος. Ἀμ' ἐσεῖς, ξέρετε κουπί;

— Ἐγώ, δὲν ἔχω πάρῃ κανὲν πρῶτον βραβεῖον εἰς τὰς λεμβοδρομίας, διὰ τὸν σπουδαιότατον λόγον ὅτι δὲν ἔλαβα μέρος ποτὲ εἰς αὐτοῦ τοῦ εἴδους τ' ἀγωνίσματα· νομίζω ὅμως ὅτι ἠμπορῶ νὰ χειρίζωμαι τὸ κουπί, ὅσον καὶ σεῖς καλά.

— Λοιπόν, ὅταν τὸ πόδι μου γίνῃ καλλίτερα, θὰ περάσωμεν, ἂν τὸ ἐπιτρέπετε, μερικὰς εὐχαρίστους στιγμὰς μὲ τὴν συντροφιὰ τῶν κύκνων.

— Καὶ τί ἔχει νὰ κάμῃ τὸ πόδι σας ἐδῶ; Δὲν τραβοῦν κουπὶ μὲ τὰ πόδια!

— Πολὺ σωστά, σοφή μου κόρη· πρέπει ὅμως, γιὰ νὰ τὸ κάμω, νὰ κατεβῶ ἀπὸ τὸ ἀμαξάκι, νὰ πηδήσω μὲ τὸ ἕνα πόδι μέσα στὴ βάρκα, καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε πολὺ εὔκολος τρόπος ἐπιβιβάσεως... ὕστερα, εἰς τὴν ἐπιστροφήν, νὰ ξαναρχίσω ἀντιθέτως τὸ γυμνάσιον. Καί, ἂν τυχὸν ὁ ἰατρὸς ἐννοήσῃ ὅτι παρέβην τὴν ἀπαγόρευσίν του, εἶνε ἱκανὸς νὰ μοῦ βάλῃ ἄλλες σαρανταοκτὼ ὧρες συμπληρωματικὴν φυλάκισιν.

— Ναί, ναί, ἀλλοῦ νὰ τὰ πουλᾶτε αὐτά! Δὲν θέλετε, διότι φοβεῖσθε μήπως τὴν πάθετε καὶ στὸ κουπί, ὅπως καὶ εἰς τὴν ἁμαξοδρομία μας!

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φοβηθῶ, διότι ὁ ἀγὼν θὰ γίνῃ μὲ ἴσα ὅπλα, ἐνῷ τώρα τὸ παληὸ χειράμαξο, μὲ τὸ ὁποῖον κινοῦμαι, δὲν εἶνε ἱκανὸν νὰ συγκριθῇ μὲ τὸ τρίκυκλό σας. Κ' ἔπειτα δὲν θὰ χάσετε τίποτε, ἂν περιμείνετε· ἅμα περάσῃ τὸ πόδι μου, θὰ 'δοῦμε ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό μας....

— Ὦ! δὲν θὰ περιμένω ἐγὼ νὰ περάσῃ τὸ πόδι σας· θὰ σᾶς δείξω τώρα κι' ὅλας, ἂν ξέρω ἢ ὄχι νὰ κυβερνῶ τὴν βάρκα....

Καὶ πρὶν ὁ Ἄνδης προφθάσῃ νὰ τὴν μεταπείσῃ, ἡ φαντασμένη μας εἶχε καταβῇ ἀπὸ τὸ τρίκυκλό της καὶ εἶχε τρέξῃ νὰ λύσῃ τὴν μπαροῦμα, μὲ τὴν ὁποίαν ἦτο δεμένη ἡ βάρκα εἰς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου.

Ἐπάλαισε μὲ ὅλας της τὰς δυνάμεις, ἐμελάνιασε τὰ δάκτυλά της, παρ' ὀλίγον νὰ σπάσῃ τὰ νύχια της, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσῃ νὰ λύσῃ τὸν κόμβον.

Ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ἁμάξης του, ὁ Ἄνδης ἐγελοῦσε μὲ τὰς ἀκάρπους προσπαθείας της, χωρὶς ἅμως νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἐλαχίστην διάθεσιν νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, ἡ ὁποία ἦτο παραπολὺ τραχεῖα διὰ τὰ χέρια της.

— Τί ἔχετε καὶ γελᾶτε; — ἐφώναξεν ἡ Ἀνδρέα, πειραγμένη τώρα, καὶ τοξεύουσα πρὸς τὸν ἐξάδελφόν της θυμωμένα βλέμματα· ἂν εἴχατε τόση-δὰ εὐγένειαν, ἀντὶ νὰ μὲ περιπαίζετε, θὰ κατεβαίνατε καὶ θὰ ἐκυττάζετε νὰ τὸ λύσετε ἐσεῖς τὸ σχοινί, ἀφοῦ δὲν μπορῶ ἐγώ.

Ὁ Ἄνδης ἐδίστασε πρὸς στιγμήν. Ἔπειτα, ἀπὸ τὸν φόβον του μήπως ἡ ἐξαδέλφη του πεισμώσῃ μὲ αὐτὴν τὴν δυσκολίαν καὶ μείνῃ κακεωμένη ὅλην τὴν ἡμέραν, κατέβη καὶ αὐτός, ἐπλησίασε κούτσα-κούτσα πρὸς τὴν ὄχθην, καί, μὲ τὰ νευρώδη του δάκτυλα δὲν ἤργησε νὰ λύσῃ τὸν κόμβον, ἐναντίον τοῦ ὁποίου εἶχαν συντριβῇ ὅλαι αἱ προσπάθειαί της.

— Δὲν ἦτανε πολὺ δύσκολο, ὡς βλέπετε, εἶπεν ἡσύχως, ἐνῷ ἐσηκώνετο.

— Μὰ βέβαια! γιὰ σᾶς ποῦ ἔχετε χέρια...

— Χέρια γύφτου, βέβαια;

— Ὄχι ἐντελῶς, ἀλλά, ὁπωσδήποτε, εἶνε μεγαλήτερα καὶ τραχύτερα ἀπὸ τὰ ἰδικά μου.

— Μὰ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐγὼ θὰ τραβῶ καὶ κουπὶ καλλίτερα παρὰ ἐσεῖς.

— Αὐτό, θὰ τὸ δοῦμε. Τώρα ὅμως, ποῦ κατεβήκατε ἀπὸ τὸ ψηλὸ θρονί σας, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κάμετε μιὰ δρασκελιὰ τὴν κουπαστὴ τῆς βάρκας· σᾶς βοηθῶ ἐγώ.

— Ὄχι, εἰλικρινῶς, ἐξαδέλφη μου, καλλίτερα θὰ εἶνε ν' ἀναβληθῇ γι' ἄλλοτε αὐτὴ ἡ διασκέδασις· δὲν θὰ ἦτο φρόνιμον νὰ πᾶμε... Τὸ πονεμένο πόδι μου...

— Ὦ! πῶς κάνετε, σὰν βρεμένη κότα! Νά, ὅμως! ἐγὼ θὰ μπῶ μέσα στὴ βάρκα. Κρατῆστέ την μονάχα λιγάκι...

Ὁ Ἄνδης ἔκαμε τὸ θέλημά της, καὶ ἡ ἐξαδέλφη του ἐπήδησεν εἰς τὴν ἐλαφρὰν λέμβον, κ' ἐκάθησεν εἰς τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο ἐγκαρσίους πάγκους της.

— Καλὴν ἀντάμωσιν, κύριε φοβητσιάρη! τῷ εἶπεν, ἐνῷ ἐδύθιζεν εἰς τὸ νερὸ τὴν πλάτην τῶν δύο κουπιῶν.

Ὁ Ἄνδης, ἐνδίδων εἰς τὸν πειρασμὸν αὐτῆς τῆς διασκεδάσεως, ποῦ ἦτο ἀπὸ τὰς πλέον ἀγαπημένας του, καθὼς καὶ εἰς τὸν φόβον μήπως ἡ ἐξαδέλφη του κάμῃ καμμίαν τρέλλαν, ἠσθάνθη διαλυομένους τοὺς τελευταίους δισταγμούς του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ συνοδεύσῃ τὴν μικρήν μας φαντασμένην.

Μὲ κόπον πολύν, μὲ ἀπείρους προφυλάξεις, ἐμβῆκεν εἰς τὴν βάρκαν καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸν ἄλλον πάγκον, ἀπέναντί της.

«Ἐπλησίασε κούτσα-κούτσα» (Σελ. 117, στ. α΄.)

— Ἐρρίφθη ὁ κύβος, εἶπε. Θέλετε νὰ τραβήξω ἐγὼ κουπί, ἢ μήπως προτιμᾶτε νὰ λάμνετε σεῖς;

— Ἐγὼ πρῶτα, κι' ἅμα κουρασθῶ, πιάνετε σεῖς τὰ κουπιά.

Ἔδωκεν εἰς τὴν λέμβον τὴν πρώτην ὤθησιν, τῆς ὁποίας τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ὀλίγα μέτρα ἀπὸ τὴν ὄχθην, κατόπιν ἠθέλησε νὰ τὴν στρέψῃ εἰς τρόπον ὥστε νὰ διασχίσῃ τὴν λίμνην καθ' ὅλον τὸ μῆκός της. Κομψὸν καὶ ἐλαφρόν, σὰν τοὺς μεγάλους λευκοὺς κύκνους, μὲ τοὺς ὁποίους ἐμοιράζετο τὸ βασίλειον τῆς λίμνης, τὸ εὔθραυστον ἐκεῖνο σκάφος ὠλίσθησε κατ' ἀρχὰς ἀρκετὰ πειθηνίως ἐπάνω εἰς τὸν διαυγῆ καθρέπτην, ἀφῆσαν ὀπισθέν του ἀργυρᾶ ἴχνη, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ἥλιος ἐφεγγοβολοῦσε μὲ τὰς λαμπράς του ἀκτῖνας.

Ὁ ἐρέτης μας ὅμως δὲν εἶχε πολλὴν ἄσκησιν εἰς τὸ ἔργον του· καὶ μετ' ὀλίγον, εἰς τὰ ἀγύμναστα χέρια του, τὰ κουπιὰ ἤρχισαν τόσον ἀσυνάρτητον καὶ ἄτακτον χορόν, ὥστε ἡ βάρκα, τὴν ὁποίαν ἔσπρωχναν πότ' ἐμπρὸς καὶ πότε ὀπίσω, τὸ ἕνα ἐδῶ καὶ τ' ἄλλο ἐκεῖ, ἤρχισε νὰ περιστρέφεται εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, σὰν νὰ εἶχε πέσῃ εἰς θαλασσοστρόβιλον.

— Ἐλᾶτε, δῶστέ μου τὰ κουπιά, εἶπεν ὁ Ἄνδης, βλέπων πόσον ἐβασανίζετο ἡ ἐξαδέλφη του διὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν θέλησίν της εἰς τὸ δυσήνιον σκάφος· ἂν ἐξακολουθήσετε πολλὴν ὥραν ἀκόμη ἔτσι, εἶνε κίνδυνος νὰ μὴ φθάσωμε ποτὲ εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου μας, ἂν καὶ τὸ διάστημα δὲν εἶνε πολὺ μεγάλο.

— Ὄχι δὲν σᾶς τὰ δίνω· ξέρω καὶ λάμνω, σὰν κ' ἐσᾶς κ' ἐγώ· εἶμαι ὅμως ἀποκαμωμένη τώρα, καὶ δὲν ἔχω καμμίαν δύναμιν στὰ χέρια μου.

— Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἔπρεπε νὰ περιμείνετε, διὰ νὰ μοῦ δείξετε τὴν τέχνη σας, εὐνοϊκωτέραν περίστασιν, καὶ νὰ μὲ ἀφίσετε σήμερα νὰ κυβερνήσω ἐγὼ τὴν βάρκα.

— Ὄχι· θέλω νὰ τὴν κυβερνήσω ἐγώ.

Καὶ μὲ μίαν κίνησιν, γεμάτην ἀπὸ πεῖσμα, ἐβύθισε τὰ κουπιὰ εἰς τὸ νερὸ τόσον βαθύ, ὥστε δὲν ἠμπόρεσε κατό-

πιν νὰ τ' ἀνασηκώσῃ χωρὶς σφοδρὰς προσπαθείας, καὶ τότε ἕνα ἀπὸ τὰ κουπιὰ τῆς ἔφυγεν ἀπὸ τὰ χέρια κ' ἐτινάχθη εἰς ἀπόστασιν τριῶν μέτρων ἀπὸ τὴν βάρκαν.

— Βλέπετε; τί σᾶς ἔλεγα; εἶπεν ὁ ἐξάδελφος, ἐνῶ ἥρπαζε τὸ ἄλλο κουπὶ διὰ νὰ προσπαθήσῃ νὰ φέρῃ ὀπίσω ἐκεῖνο ποῦ εἶχε φύγει.

Ἀκόμη περισσότερον θυμωμένη καὶ πεισμωμένη ἡ Ἀνδρέα, ἐσηκώθη διὰ νὰ τοῦ τὸ πάρῃ ὀπίσω. Ἐνῶ ἐμάλωναν ποῖος νὰ πάρῃ τὸ κουπί, ἔκλιναν καὶ οἱ δύο πρὸς τὴν ἰδίαν πλευρὰν τῆς βάρκας, ἡ ὁποία ἔγειρεν ἀποτόμως· καὶ ἡ Ἀνδρέα χάνει τότε τὴν ἰσορροπίαν καὶ πέφτει, βουτιὰ μὲ τὸ κεφάλι, στὸ νερό.

Νὰ πετάξῃ εἰς τὸ κῦτος τῆς βάρκας τὸ κουπὶ τῆς ἔριδος, νὰ βγάλῃ τὸ σακκάκι του καὶ νὰ ὁρμήσῃ πρὸς βοήθειαν τῆς ἐξαδέλφης του, ἦτο διὰ τὸν Ἄνδην ζήτημα ἑνὸς δευτερολέπτου. Ἔπεσε βουτιὰ εἰς τὸ σημεῖον ἀκριβῶς ὅπου τὴν ἔβλεπε νὰ παραδέρνῃ εἰς τὰ καθαρὰ νερά, τὴν ἥρπασεν ἀπὸ τὴν μέσην, καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ἂν καὶ ἡ κατάδυσις ἐκείνη δὲν ἐκράτησε πολύ, ἡ καϊμένη ἡ Ἀνδρέα εἶχε χάσῃ τὰς αἰσθήσεις της. Ὁ Ἄνδης τὴν ὑπεστήριξε μὲ τὸ ἕνα χέρι, ἔσπρωχνε μὲ τὸ ἄλλο δυνατὰ τὴν βάρκαν ἕως τὴν ὄχθην, καί, ἅμα ἔφθασεν ἐκεῖ, ἀπέθεσεν ἁπαλὰ τὴν Ἀνδρέαν ἐπάνω στὰ χορταράκια. Ἡ ἀσφυξία εἶχεν ἀρχίσῃ τὸ ἔργον της· ἀλλά, ὁ νέος γυμνασιόπαις ἐγνώριζε, διότι εἰς πολλὰς περιστάσεις τὰς εἶδε νὰ ἐφαρμόζωνται, τί εἴδους περιποιήσεις χρειάζονται διὰ τοὺς πνιγμένους. Ἐξῆπλωσε τὴν ἐξαδέλφην του μὲ τὴν κεφαλὴν χαμηλότερα παρὰ τὸ ἄλλο της σῶμα, διὰ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὰ βλεννώδη ὑγρὰ ποῦ ἔφραζαν τ' ἀναπνευστικά της ὄργανα νὰ ἐκρεύσουν εὐκολώτερα ἀπὸ τὸ στόμα της· ἔπειτα ἤρχισε νὰ τῆς κάμνῃ ρυθμικὰς καὶ ἰσχυρὰς θλίψεις εἰς τὰ πλευρά της, διὰ νὰ παραχθοῦν τεχνητῶς αἱ κινήσεις, ποῦ κάμνει τὸ στῆθος τοῦ ἀνθρώπου ὅταν ἀναπνέῃ. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἀντελήφθη ὅτι μὲ κάθε θλῖψιν τῶν πλευρῶν, ὀλίγος ἀέρας εἰσήρχετο καὶ ἐξήρχετο ἀπὸ τοὺς ρώθωνας καὶ τὸ στόμα της. Τοῦ ἐξέφυγε τότε ἕνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως. Ἔσκυψεν εἰς τὸ πρόσωπόν της, τὸ ἐσκούπισε καὶ τῆς ἄνοιξε τὰ μάτια, τὰ ὁποῖα ἡ Ἀνδρέα ἐκρατοῦσε κλειστά.

— Ἀνδρέα, τῆς ἐφώναζεν ἐξακολουθῶν νὰ τῆς κάμνῃ τὴν τεχνητὴν ἀναπνοήν· μ' ἀκοῦτε; Εἶμαι ἐγώ, ὁ Ἄνδης· ἐγὼ σᾶς ὁμιλῶ· δὲν ὑπάρχει κίνδυνος τώρα· μιὰ βουτιὰ ἤταν καὶ πάει!

Ἀλλὰ ἡ Ἀνδρέα δὲν εἶχε συνέλθῃ ἀκόμη· ἡ φωνὴ τοῦ ἐξαδέλφου της δὲν εὕρισκεν ἠχώ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Ο ΤΥΠΟΣ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

[Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς συλλογῆς τῶν ἀρθριδίων, τῶν τόσῳ τιμητικῶν κ' ἐνθαρρυντικῶν διὰ τὴν «Διάπλασιν», τὴν ὁποίαν κατηρτίσαμεν εἰς τὸ 7ον φύλλον, ἀναδημοσιεύομεν ἐνταῦθα καὶ μερικὰ ἄλλα, δημοσιευθέντα κατόπιν εἰς ἀθηναϊκὰς ἢ ξένας ἐφημερίδας. Ἀρχίζομεν δὲ μὲ τὸ ὡραῖον χρονογράφημα τοῦ κ. Ἀγγέλου Ταναγρα, τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὸ «Ἐμπρὸς» περὶ τοῦ ὁποίου ἐκάμαμεν ἤδη λόγον.]

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΩΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ

ΑΠΟΘΑΜΜΕΝΟΙ ΚΑΙΡΟΙ
ΥΠΟ
ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ἔτυχε χθὲς πάλιν εἰς τὰ χέρια μου—μετὰ πόσα ἔτη!—ἓν φύλλον τῆς *Διαπλάσεως*.

Ὀλίγοι ἴσως θὰ εἶνε ἀπὸ τὴν παροῦσαν γενεάν, ἀκόμη δὲ ὀλιγώτεροι ἀπὸ τὴν ἐρχομένην, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐγνώρισαν τὸ καλὸν περιοδικόν, τὸ ὁποῖον ἔχει τόσα δικαιώματα ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν Ἑλληνοπαίδων.

Ἐγὼ τὴν ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη μὲ ἓν τριανταφυλλὶ ἐξώφυλλον, μὲ πολλὰς καὶ πυκνὰς σελίδας, μὲ τὸν *Βράχον τῶν γλάρων* καὶ τοὺς *Τρεῖς μικροὺς σωματοφύλακας*, μὲ τὰ ἀφελῆ ψευδώνυμα καὶ τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις, ἐμπρὸς εἰς τὰς ὁποίας ἐδασάνισα πολλὰς ὥρας τὴν κεφαλήν μου, διὰ νὰ λάβω μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς.

Α! ἡ καλὴ ἐκείνη ἐποχή, ὅταν μὲ κοντὰ ναυτικὰ παντελονάκια καὶ γεμάτην ὄνειρα τὴν κεφαλήν, ὀνειρευόμην ἐμπρὸς εἰς τὰς ὡραίας σελίδας τοῦ *Βράχου τῶν γλάρων* ἢ τὰς εἰκόνας τοῦ *Εἰς τὴν Θάλασσαν*, τοὺς ἀπεράντους ὁρίζοντας τῆς θαλάσσης, ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ μὲ σύρῃ κοντά της ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρόν...

Καὶ τώρα, ὅτε ἔχουν φύγει διὰ παντὸς τὰ ὡραῖα αὐτὰ ἔτη, ἐμπρὸς εἰς τὸ τριανταφυλλὶ φύλλον τὸ ὀπτὸν ἐπανεῖδα διὰ μίαν στιγμὴν, μοῦ χαρίζει κόσμον ὁλόκληρον ἀθωότητος καὶ δροσιάς, κλείνω πάλιν τὰ βλέφαρα καὶ τὰ ἐπανευρίσκω ὅπως τότε.

Καὶ διὰ μίαν στιγμὴν μεταφέρομαι εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχήν, γίνομαι πάλιν ὁ μικρὸς μαθητὴς ποῦ ἔλυε τὰ αἰνίγματα, καὶ ἐκπλήττομαι ὅτι βλέπω στολὴν ἀξιωματικοῦ εἰς τὸ σῶμά μου καὶ γένειον εἰς τὸ πρόσωπόν μου!

Αὖ! πόσον κοντὰ καὶ πόσον μακρὰν μοῦ φαίνονται ὅλα αὐτὰ τώρα.

Καὶ εἴδος θερμῆς εὐγνωμοσύνης μὲ γεμίζει διὰ τὸ καλὸν περιοδικόν, τὸ ὁποῖον ἔδωσε τόσον καλὰς στιγμὰς εἰς τὴν παιδικήν ζωήν μου, καὶ συνετέλεσε τόσον νὰ μοῦ ἀναπτύξῃ τὴν ἀγάπην τοῦ ὡραίου καὶ τοῦ καλοῦ.

Καὶ μ' ἕνα στεναγμὸν κλείνω πάλιν εἰς τὴν θέσιν των τοὺς παλαιοὺς τόμους, τοὺς *ὁποίους φυλάττω εἰς τὴν βιβλιοθήκην μου*, μνημόσυναν τοῦ καιροῦ ἐκείνου, διὰ νὰ ἐπιστρέψω πάλιν εἰς τὴν πραγματικότητα τῆς σημερινῆς ζωῆς!

Ἀχ! τὰ καλά, τὰ παλαιὰ τὰ χρόνια!...

(«*Ἐμπρός*», 15 *Ἰανουαρίου 1907*).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τὸ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενον μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδός του περιοδικὸν «Ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων» ὑπὸ τοῦ κ. Παπαδοπούλου εἰσῆλθεν εἰς τὸ 29ον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς του, ἐπανεγκόντος τοῦ διευθυντοῦ αὐτοῦ πλείστας εἰς αὐτὸ μεταρρυθμίσεις. Ὁ κ. Παπαδόπουλος ἀπὸ τόσων ἐτῶν ἐκδίδων ἐν Ἀθήναις τὸ περιοδικόν του, ὅπερ ἔχει καταστῆ πραγματικὸν ἐντρύφημα διὰ τοὺς ὁμογενεῖς παῖδας, δύναται νὰ ἐναβρύνεται διὰ τὸ ἔργον του, τὸ τόσον ἀποτελεσματικὸν ἀποδὰν διὰ τὴν ὄντως διάπλασιν τῶν νέων γενεῶν.

(«*Ἀμάλθεια*» *Σμύρνης, 18 Ἰανουαρίου 1907*).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων, τὸ ἔξοχον ἀληθῶς καὶ μοναδικὸν παιδικὸν περιοδικὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, συνεπλήρωσεν εἴκοσι καὶ ὀκτὼ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της ἔτη, τὸ εἰκοστὸν δὲ καὶ ἕνατον ἔτος εὑρίσκει αὐτὴν τοσοῦτον ἀκμαίαν, τοσοῦτον πάντοτε θελκτικὴν καὶ περιζήτητον, ὥστε οὐδόλως οἱ φίλοι τῆς ἀμφιβάλλουσιν ὅτι τὸ μέλλον καὶ ἄλλα τῇ ἐπιφυλλάσσει χαρμόσυνα ἰωβιλαῖα. Ἡ Διάπλασις εἶνε πολύτιμος παιδαγωγὸς οὐ μόνον ἀτομικῶς, οὕτως εἰπεῖν, ἀλλὰ καὶ συλλογικῶς· τέρπουσα τοὺς παῖδας καὶ τοὺς ἐφήβους, κεντρίζει καὶ ἀναπτύσσει τὰ λεπτότερα αὐτῶν αἰσθήματα καὶ τὰς εὐγενεστέρας φυσικὰς κλίσεις, ταυτοχρόνως δὲ χρησιμεύει εἰς τοὺς μικροὺς αὐτῆς φίλους ὡς μέσον συνεννοήσεως, συνεργασίας, συνδέσμου, πάντοτε πρὸς ἐξευγενιστικοὺς φιλανθρωπικοὺς ἢ πατριωτικοὺς σκοπούς. Συγχαίροντες τῇ φίλῃ Διαπλάσει ἐπὶ τῇ εὐτυχεῖ τῆς εἰκοσιοκταετίας συμπληρώσει, εὐχόμεθα αὐτῇ τὰ βέλτιστα καὶ τὴν συνιστῶμεν ἀνεπιφυλάκτως.

(«*Νέα Ἡμέρα*» *Τεργέστης, 9 Μαρτίου 1907*).

ΑΝΤΙ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΟΣ

Η "ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ"

Ἐστάλη χθὲς εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Πανθεσσαλικῆς» ὁ εἰκοστὸς ὄγδοος τόμος τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων». Εἶνε ἕνα κομψὸ χρυσοδεμένο ἀριστούργημα. Εἶνε πανδαισία τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος.

Μόλις τὸν ἐπῆρα στὰ χέρια μου, ἡ καρδιά μου ἤρχισε νὰ πάλλῃ σφοδρῶς ὁ δὲ νοῦς μου ἐπέταξε καὶ εὑρέθη εἰς χρόνους παρελθόντας, εἰς χρόνους γλυκεῖς, εἰς χρόνους πλήρεις ὀνείρων καὶ χρυσῶν ἐλπίδων διὰ τὸ μέλλον.

Ἐνθυμήθην μὲ τόσην ἀδημονίαν κάθε Κυριακὴν ἀνέμενα ν' ἀπολαύσω τὰ εὐχάριστα, συγκινητικὰ καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα τῆς Διαπλαστίσας μας, (ὡς ἐπὶ τὸ χαϊδευτικὸν τὴν ὠνομάζαμεν πολλοὶ τῶν τότε συνδρομητῶν της,) καὶ νὰ ριφθῶ μὲ βουλιμίαν εἰς τὴν λύσιν τῶν Πνευματικῶν τῆς Ἀσκήσεων, ἀμιλλώμενος εἰς τὴν εὐγενῆ ταύτην παιδικὴν ἅμιλλαν, εἰς τὴν ὁποῖαν δύναμαι μετὰ πεποιθήσεως νὰ εἴπω ὅτι ὀφείλω πολλά.

Μαζὶ θὲ μὲ ἐμέ, δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ ἑλληνόπαις καὶ ἑλληνοποῦλα, ὁ ὁποῖος, διατελέσας συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», νὰ μὴ αἰσθάνεται τὴν αὐτὴν χαρὰν καὶ ἱερὰν συγκίνησιν καὶ ἐπὶ τῷ ἀκούσματι μόνον τοῦ ὀνόματος τῆς «Διαπλάσεως».

Διότι αὐτὴ ὡς ἄλλη μήτηρ μᾶς ἐπεριποιεῖτο, μᾶς συνεβούλευε, μᾶς ἔδιδε χρηστὰ διδάγματα ἐπὶ τόσα ἔτη.

Καὶ διὰ τοῦτο πολλοὶ τῶν τότε συνδρομητῶν της, πατέρες καὶ μητέρες ἤδη, ἐγγράφουν τὰ παιδιά τους συνδρομητάς, διὰ νὰ μὴ λείψῃ τὸ λαμπρὸν τοῦτο περιοδικὸν ἀπὸ τὸ σπίτι τους.

«*Πανθεσσαλικὴ*» *Βόλου, 21 Ἰανουαρίου 1907*

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Καὶ πάλιν τὰ μή-με-λησμάνει.

Ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη ὡραία γερμανικὴ παράδοσις διὰ τὴν ὀνομασίαν αὐτοῦ τοῦ ἄνθους, ἐκτὸς ἐκείνης ποῦ σᾶς ἔγραφα εἰς τὸ φύλλον 8.

Πρὶν ἀπὸ χιλιάδες καὶ χιλιάδες χρόνια, ὁ Θεὸς ἔδωκεν ὀνόματα εἰς ὅλα τὰ ἄνθη. Καὶ ὅλα ἤσαν ὑπερήφανα διὰ τὰ ὀνόματα των— τὸ μεγαλοπρεπὲς Τριαντάφυλλο, τὸ ἀχνόλευκον Κρίνο, ὁ ἐντροπαλὸς Μενεξές, ὁ ψηλόλιγνος Δαλιές, ὁ ζωηρὸς Πανσές, μὲ τὰ γελαστὰ μάτιά του. Τὰ εὐχαριστοῦσε νὰ λέγουν καὶ νὰ φωνάζουν τὸ καθένα τ' ὄνομά του — ὅλα ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα λουλουδάκι, ποῦ ἔγερνε καὶ ἐθρηνοῦσε κοντὰ στὸ ποταμάκι. Ἦτο μικρό, πολὺ μικρό, ἀλλὰ ἡ λύπη του παραπολὺ μεγάλη.

—Τί ἔχεις, καὶ κλαῖς; ἠρώτησε τὸ Τριαντάφυλλο.

Τὸ μικρουλάκι ὅμως δὲν ἔπαυε τὸ κλάμμα.

— Μὴν κλαῖς, εἶπε πάλιν τὸ Τριαντάφυλλο. Πάρε παράδειγμα ἀπὸ τὸν Πανσέ, καὶ γέλα καὶ σύ...

— Ἀλλοίμονο! ἀπήντησε τὸ λουλουδάκι, χωρὶς νὰ διακόψῃ τοὺς θρῆνους. Ἤθελα νὰ γελάσω, ἀλλὰ δὲν μπορῶ. Ἡ συμφορά μου εἶνε μεγάλη· ἔχω λησμονήσῃ τ' ὄνομά μου.

— Λυποῦμαι πολύ, ἀπήντησε τὸ Τριαντάφυλλο, ἐμεῖς ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ σὲ βοηθήσωμε 'ς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Μόνος ὁ Θεὸς γνωρίζει τὸ ὄνομά σου.

Εἶπε, κ' ἔπεσε στὸν ὕπνο, διότι εἶχε βραδυάσῃ. Ἐκοιμήθησαν καὶ τὰ ἄλλα ἄνθη, καὶ μόνο τὸ μικρὸ ἀνθάκι ἔμεινεν ἄγρυπνο κοντὰ στὸ ποταμάκι. Ὁ Θεὸς ἤκουσε τὸ λυπηρὸ παράπονό του, καὶ ἦλθε στὸ ἀνθάκι, μέσα στὴ βαθυὰ νύκτα, καὶ τοῦ ἐψιθύρισεν ἁπαλά:

— Τί ἔπαθες, καὶ θρηνεῖς;

— Τ' ὄνομά μου! Ἐλησμόνησα τ' ὄνομά μου!

— Σκούπισε τὰ δάκρυά σου, εἶπεν ὁ Θεός· ἀπὸ τώρα θὰ σὲ λέγουν «Μή-με-λησμόνει». Καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα ποτὲ δὲν θὰ τὸ λησμονήσῃς.

Ἐγέμισεν ἀπὸ χαρὰν τὸ ἀνθάκι. Ὕψωσεν ἀπὸ τότε τὰ γαλάζια μάτια του μὲ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ αἰωνίως μὲ τ' ὄνομά του ἐπαναλαμβάνει τὴν παραγγελίαν τοῦ Θεοῦ: — Μή-με-λησμόνει. Καὶ δὲν τὸν λησμονεῖ πλέον...

Ὅταν μᾶς παίρνῃ ὁ ὕπνος.

Ὅταν μᾶς παίρνῃ ὁ ὕπνος, δὲν κοιμοῦνται ὅλα μαζί· αἱ αἰσθήσεις μας τὴν ἰδίαν στιγμὴν. Πρῶτα βαρύνουν τὰ βλέφαρα καὶ κλείουν τὴν ὅρασιν· ἔπειτα κοιμᾶται ἡ γεῦσις, ἀκολούθως ἡ ὄσφρησις, ἡ ἀκοή, καὶ τελευταία ἡ ἁφή. Ἀπὸ ὅλας τὰς αἰσθήσεις ἡ ἁφὴ κοιμᾶται ἐλαφρότερα, καὶ δι' αὐτὸ οἱ ὑπναράδες ποῦ δὲν ἐξυπνοῦν οὔτε μὲ τὰς καμπάνες, τινάζονται ἐπάνω ἅμα τοὺς ἐγγίσετε λιγάκι.

Τί ἔγινε τὸ γατάκι;

— Καὶ τί ἔγινε τὸ γατάκι, ποῦ εἴχατε στὸ σπίτι σας; ἐρωτοῦσεν ἡ μεγάλη κυρία.

— Μπᾶ! δὲν τὸ ξέρετε τί ἔγινε; ἀπήντησεν ἡ μικροῦλα φιλησάδα της.

— Τί; μήπως τὸ ἐχάσατε;

— Ὄχι!

— Μήπως τὸ φαρμακώσατε;

— Καλέ, ὄχι!

— Μήπως ἐπνίγηκε;

— Ὄχι, σᾶς λέγω!

— Μήπως τὸ ἐπάτησε κανένα ἁμάξι;

— Καλέ, τί λέτε;

— Τί ἔγινε λοιπὸν τὸ γατάκι σας;

— Ἐμεγάλωσε, κι' ἔγινε... γάτα!!!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸν Μίμην ἐρωτᾷ ὁ θεῖος του:

— Γιατὶ πηγαίνεις 'στὴν ἐκκλησία;

— Νά, ἀπαντᾷ ὁ Μίμης, γιατὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσι. ἡ μαμμὰ μοῦ παίρνει πάντα μιὰ κουλούρα.

Ὁ θεῖος μὲ αὐστηρότητα·

— Ἄ! ὥστε μόνο γιὰ τὴν κουλούρα πηγαίνεις;

—Ὄχι, θεῖε, μόνο γιὰ τὴν κουλούρα—γιατὶ κάποτε μοῦ παίρνει καὶ σοκολάτες τῆς βαλλίας!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Χρυσόπαιδο

***

Ἐπισκέπτης πρὸς τὸν φύλακα τοῦ δημοσίου Κήπου:

— Ἀρά γε αὐτὰ τὰ ἄνθη ἀνήκουν εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Μονοκοτηλυδόνων;

Καὶ ὁ μικρὸς υἱός του παρατυχών:

— Εἰς καμμίαν οἰκογένειαν! Κι' αὐτὰ ἀνήκουν εἰς τὸν δημόσιον Κῆπον!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαυροθαλασσίτικο Δελφίνι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ὁ διαπρεπὴς φίλος μου κ. *Ἰ. Χαλκοκονδύλης*, συνδρομητής μου ἄλλοτε καὶ βραβευθεὶς μάλιστα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Ἄρης*, σήμερον δὲ διευθυντὴς τῆς πρώτης τῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων, τῆς «*Νέας Ἡμέρας*» τῆς Γεργέστης,—ἔλαβε κατ' αὐτὰς ἀφορμὴν νὰ μοῦ γράψῃ ἐπιστολήν. Ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν του ἀντιγράφω ἐδῶ ἓν ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐνδιαφέρει: «Εἶχα χρόνια πολλὰ νὰ ἰδῶ τὴν Διάπλασιν, καὶ ἡ συνάντησίς της μὲ συνεκίνησε πολύ· — (πρὸς τὸν κ. Χαλκοκονδύλην εἶχα στείλῃ τὸν τόμον τοῦ 1906·) — ἀνεκάλυψα καὶ ἕνα διάδοχόν μου: τὸν "*Αρην*· παραιτούμενον ἀπὸ Συλλόγους, συμπαρασύροντα τοὺς φίλους του, δημιουργοῦντα σκάνδαλα... Τὸν καταχάρηκα! γνήσιος Ἄρης καὶ γνήσιος Ρωμηός. Διατί εἰς τὰ τόσα καὶ τόσα δὲν κάμνετε καὶ ἱστορίαν τῶν ψευδωνύμων;» —Πραγματικῶς, πολὺ ἐνδιαφέρουσα θὰ ἦτο τοιαύτη ἱστορία. Ἀπὸ αὐτὴν θὰ ἐμανθάνομεν, ὅτι μερικοὶ ἀπὸ τοὺς σημερινούς μας φίλους ἔχουν ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα ἐτίμησαν ἄλλοτε, εἰς τὰ πρῶτα χρόνια τῆς Διαπλάσεως, ἄνδρες διαπρεπεῖς τώρα καὶ πασίγνωστοι, ὅπως ὁ κ. Χαλκοκονδύλης! Καὶ la noblesse oblige, ὅπως λέγουν οἱ Γάλλοι...

Καλὰ τὸ εἴχες γράψῃ, καὶ δὲν εἶχεν ἀνάγκην διορθώσεως, *Ταπεινὸν Ἴον*. Αἱ προτάσεις σου ἐδημοσιεύθησαν, ὡς εἶδες, εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Καμμίαν φορὰν μένουν ἀπὸ ἔλλειψιν χώρου. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰνυπομονῇς.

Πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ σοῦ ἀπαντήσω εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, ἀγαπητή μου *Ἀθάνατος Ἑλλάς*; Εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολὰς ἀνεξαιρέτως ἀπαντῶ, καὶ μάλιστα εἰς τὰς ὡραίας ὡς αἱ ἰδικαί σου. Καὶ ἡ σημερινή μοῦ ἤρεσε πολύ. Τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα ὅμως... τί νὰ σοῦ 'πῶ! Ποτέ μου δὲν ἤκουσα ὄνομα Κίσσα· καὶ δυστυχῶς εἰς αὐτὸ στηρίζεται ἡ ὁμοιοκαταληξία. Στεῖλε κανὲν ἄλλο!

Ὥστε ἐγλύτωσε «τὸ μικρὸ στρογγυλό σου κεφάλι» ἀπὸ τὰ βάσανα, *Οὐράνιον Τόξον*; Γράφε μου λοιπὸν τώρα συχνότερα. Καλὸς τρόπος ξεσπαθώματος εἶνε νὰ παίρνῃς τὸ φύλλον εἰς τὸ Σχολεῖον· πολλοὶ θὰ τὸ ἰδοῦν καὶ κάποιος βέβαια θὰ ἐλκυσθῇ. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν προθυμίαν.

Δὲν εἶνε ἄσχημη ἡ ἰδέα σου, *Ρεμβασμέ*, νὰ ἐκδίδω δηλαδὴ τὰ Χριστούγεννα ἢ τὸ Πάσχα ἓν ἔκτακτον πανηγυρικὸν πολυσέλιδον φυλλάδιον, μὲ χρωματιστὰς εἰκόνας, μὲ διηγήματα, μὲ ποιήματα, μὲ μουσικήν, μὲ γελοιογραφίας κτλ. ὅπως κάμνουν καὶ τὰ ξένα περιοδικά. Δυστυχῶς τὸ φυλλάδιον αὐτὸ θὰ ἀπαιτοῦσε δαπάνην πολλῶν χιλιάδων δραχμῶν, καὶ εἶνε ζήτημα ἂν θὰ ἐκάλυπτε τὰ ἔξοδά του, ἐκτὸς ἂν ἀπεφασίζατε ὅλοι νὰ μοῦ τὸ πληρώσετε ἀκριβά, πρὸς 4 ἢ 5 φράγκα. Θέλετε; Εὐχαρίστως!

Ὡραία ἡ περιγραφὴ τοῦ χιονιοῦ, *Ἕλλην Ναυτόπαι*. Ἀλλὰ περισσότερον μ' ἐφαίδρυνε ἡ νεωτέρα ἐπιστολή μὲ τὰ παράπονα τά. ψεύτικα ἢ παραλειπόμενα ἐλλείψει χώρου. Ἄ, μάλιστα! Τέτοια παράπονα τὰ διαβάζω πολὺ εὐχαρίστως, καὶ εἶνε τὰ μόνα ποῦ ἐπιτρέπω.

«*21*», σοῦ ἔστειλα μίαν δέσμην Μ. Μυστικῶν καὶ τὰ φυλλάδια ποῦ ἐζήτησες. Ὑπομονή! ὅποιος εἶνε τόσῳ μακρὰν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, δὲν εἰμπορεῖ νὰ μὲ διαβάζῃ τὴν ἰδίαν ἡμέραν μὲ τοὺς Ἀθηναίους. Φίλησέ μου τὴν ἀδελφήν σου, ποῦ ἐλυπήθη τόσον διὰ τὸ ἀπότομον τέλος τῆς Ἱστορίας τοῦ Πιπάνη!...

Χαίρω πολύ, *Ἰωάννα Δάρκ*, διὰ τὰς λαμπρὰς αὐτὰς ἐνθαρρύνσεις, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ὁ Σύλλογός σας ἐκ μέρους τῆς διευθυντρίας τοῦ Παρθεναγωγείου σας καὶ τοῦ κ. Γυμνασιάρχου,—ἐνθαρρύνσεις, αἱ ὁποῖαι ἐμὲ ἰδιαιτέρως τιμοῦν. Ὁ κ. Φαίδων σὲ εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ συγχαρητήριά σου ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῆς μικρᾶς του Εὐθαλίας (Λιλίκας). Ποῦ τὸ θυμήθηκες!!

Τί κομψὸ τὸ χαρτί, ποῦ μοῦ γράφει τὰς ἐπιστολάς της ἡ *Γλυκεῖα Ἑλλάς!* Ἔχει ἕνα γλυκύτατον χρῶμα, σὰ ροῦ πολὺ ἀνοικτό, καὶ εἰς τὴν ἄκραν λιθογραφημένας δύο ἑλληνικὰς σημαίας, διασταυρουμένας, κάτωθεν τῶν ὁποίων ἀναγινώσκεται μὲ κυανῆν μελάνην καὶ ὡραίαν καλλιγραφίαν «Γλυκεῖα Ἑλλάς»... Εἶνε περιττὸν τώρα νὰ εἴπω, ὅτι καὶ τὸ περιεχόμενον τῶν ἐπιστολῶν εἶνε ἀνάλογον μὲ τὸ περιέχον.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Χρυσόπτερος Ἐλπίς, Ρέμβη, Ἄσπρο Τριαντάφυλλο, Σιωπηλὴ Νύξ.*

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[*Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος* (φρ. 1.) *Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια*].

Νέα ψευδώνυμα: *Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς*, α. (Ρ. Γ.) *Προσφιλὴς Ἀνάμνησις*, α. (ἐλπίζω ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἀνακαλύψουν·) *Κορυδαλὸς τοῦ Αἴμου*, α. (Δ. Μ. ἡ πρώτη ἐπιστολή σου μοῦ ὑπερήρεσε· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξοπλίσαν·) *Ἐγζολωφᾶς*, α. (Π. Τ. Ε. κανεὶς δὲν ὑποχρεοῦται ν' ἀλλάξῃ τὸ ψευδώνυμόν του·) *Καφεδόμπριχο*, α. (Χ. Λ. Β. αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) καὶ *Ροδοπόρειος Μικρούλα*, κ. (Α. Μ. προσπάθησε λοιπὸν νὰ ἐγγραφῇς «εἰς τὴν χρυσῆν στήλην τῶν ἐκλεκτῶν μου φίλων»· αὐτὸ ἐπιθυμῶ κ' ἐγώ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: *ἡ Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων* μὲ τὸ *Κίτρινο Ντόμινο* καὶ *Σαπφώ* — *ἡ Φίλη τῶν Ἀνθέων* μὲ τὸ *Εὔσομον Κρίνον*, *Ἀνοιξιάτικο Λουλούδι*, *Ταπεινὸ Γιασεμί*, *Μαραμένη Γαζίαν* καὶ *Μυρόλουστον Δαφνούλαν* — *ἡ Κίρκη* μὲ τὸ *Ἄστρον Ἑσπερινόν*, *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* καὶ *Δανάν* — *ἡ Ἄβρα τῆς Χίου* μὲ τὴν *Χαριτωμένην Χίον*, *Ἀστέρα τῆς Χίου* καὶ *Ποιμενίδα τῆς Χίου* — *τὸ Ταπεινὸν Ἴον*

μὲ τὸν *Ταπεινὸν Μενεξέν*, *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* καὶ *Λάζαρον* — τὸ *Πεδίον τῆς Μάχης* μὲ τὸ *Ὑδρείκο Κεφάλι* καὶ *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν* — ὁ *Λάζαρος* μὲ τὸ *Μαργαριταρένιο Δάκρυ*, *Λεμόν Φιλίας* καὶ *Δέρραν τῆς Νεότητος* — ἡ *Δαφνοστεφὴς Σημαία* μὲ τὴν *Ρέμβην*, *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*, *Ὁδὸν τῆς Δόξης*, *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν* καὶ *Ποιμενίδα Μυρτώ* — τὸ *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι* μὲ τὴν *Λήθην*, *Ζωπίδα*, *Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας*, *Δόξαν τῆς Πατρίδος* καὶ *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* — ἡ *Μεγάλη Ἰδέα* μὲ τὸν *Φρᾶ-Διάβολον* καὶ *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν* — ὁ *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλὸς* μὲ τὴν *Αἰμυλίαν Εἰμαρμένην*, *Αἰμόφυρτον Μακεδονίαν* καὶ *Δοξασμένο Εἰκοσιένα* — ὁ *Γαλαξίας* μὲ τὸ *Πτερόεν Ὄνειρον*, *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν*, *Παιδὶ τοῦ Μορηᾶ*, *Κίρκην* καὶ *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα* — ἡ *Ἀθάνατος Ἑλλὰς* μὲ τὸν *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* — τὸ *Οὐράνιον Τόξον* μὲ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* καὶ *Φαληρικὴν Ἀκτήν* — ὁ *Ἄγγελος Αὐγερινὸς* μὲ τὴν *Κόρην τῆς Κρήτης*, *Ξανθὴν Κρητικοπούλαν*, *Ξανθὴν Νεράϊδαν* καὶ *Ρέμβην* — ὁ *Ἀτρόμητος Λέων* μὲ τὴν *Ζίναν*, *Προμηθέα*, *Ζήτω ἡ Ἕνωσις*, *Ἕνωσις ἢ Θάνατος* καὶ *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* — ἡ *Πατησιώτισσα Πυργαδέσποινα* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* καὶ *Χρυσοκέφαλον* — ἡ *Κόρη τῶν Κυμάτων* μὲ τὴν *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν*, *Ἀστέρα τῆς Εὐτυχίας*, *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* καὶ *Χάμκω* — ἡ *Γλυκεῖα Ἑλλὰς* μὲ τὸ *Ζήτω ἡ Ἐλευθερία*, *Δάκρυ τῆς Μακεδονίας*, *Ζήτω ἡ Κυανόλευκος*, *Αἰμόφυρτον Μακεδονίαν* καὶ *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* — ἡ *Ἔνδοξος Ὕδρα* μὲ τὴν *Ἰταλικὴν Σημαίαν*, *Κυρίαν Δὲν μὲ Μέλει* καὶ *Ἰδιάτροπον Νεάνιδα* — ἡ *Νυκτερινὴ Αὔρα* μὲ τὸν *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν*, *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν*, *Ὑδραΐκο Κεφάλι*, *Ἐσκεμμένην Καλλονὴν* καὶ *Σκέρτσο*.

Ἡ **Διάπλασις ἀσπάζεται** τοὺς φίλους της: *Χρυσόμαλλον Δέρας* (ἔστειλα·) *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, *Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι* (καλῶς ἦλθες· εὔχομαι τελείαν ἀνάρρωσιν·) *Ἀτρόμητον Λέοντα* (ναί, εἰμπορεῖς· τὸ ξένον ψευδώνυμον ὅμως δὲν ἔχω κανὲν δικαίωμα νὰ σοῦ τὸ εἴπω·) *Πατησιώτισσαν Πυργοδέσποιναν* (ἔχω ὑπ' ὄψει μου καὶ τὰς δύο ὡραίας ἐπιστολάς σου· περισσότερον μοῦ ἤρεσεν ἡ περιγράφουσα τὴν ἐπισκεψίν σας εἰς τὴν Ἀκρόπολιν·) *Φρᾶ-Διάβολον* (ἐξυπνότατα ὅσα γράφεις περὶ τῆς Ἀσκήσεως 46, ἀλλὰ εἶδες ὅτι ἠκυρώθη·) *Μαυροθαλασσίτικο Δελφίνι* (ἔστειλα·) *Κίρκην* (δὲν παρεξηγεῖσαι· ἄλλως τε μοῦ ἀρέσουν ἰδιαιτέρως αἱ λακωνικαὶ ἐπιστολαί·) *Φίλην τῶν Ἀνθέων*, *Κόρην τῶν Κυμάτων*, *Μεγάλην Ἰδέαν* (ἔστειλα· εὔχομαι περαστικά·) *Ἐλένην Μ.* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς ὅπως πρῶτα·) *Πολύκαρπον Χ. Α.* (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ πολύ· ὄχι, δὲν μ' ἐπισκέπτεται·) *Ἰσχὺν τοῦ Πεπρωμένου* (ἔ, πῶς ἐπέρασες λοιπὸν εἰς τοὺς χορούς, — ἂν ἐπῆγες;) *Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν* (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου μὲ τὰς λεπτομερείας τῆς κληρώσεως τοῦ Λαχείου σας·) *Ἔνδοξον Ὕδραν* (βεβαίως μόνη της τὸ ἀνεκάλυψε, διότι ἀπὸ ἐμὲ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πληροφορηθῇ·) *Ἐλπίδα Ι. Γ.* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· ἐλπίζω ὅτι γρήγορα θὰ εὕρῃς τὸ ὡραῖον ψευδώνυμον καὶ θὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* (πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα! περιμένω νὰ μοῦ τὰ ἐξηγήσῃς καὶ προφορικῶς·) *Ἄρην* (ἔχει καλῶς·) *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* (τί ἐννοεῖς; ὅτι δὲν θὰ στείλῃς; δὲν θὰ ἦτο εὐγενὲς ἐκ μέρους σου·) *Ζίναν* (ἡ φωτογραφία ἐλήφθη· ναί, πάρα πολὺ ὁμοιάζεις τῆς ἀδελφῆς σου· ἔστειλα·) *Δυσδαιμόναν*, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *5 Μαρτίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου

[Ὁ χόρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

174. Τονόγριφος

Πρὸς ἐμὲ ὁ Διογένης.
Πολλὴν ἔτρεφε φιλίαν·
Μ' ἄλλον τόνον ἔχω μέρος
Εἰς ἀρχαίαν ἐκστρατείαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου τῶν Δυστυχῶν

175. Ἀναγραμματισμὸς

Μία νῆσος ξακουστή
Ἂν ἀναγραμματισθῇ,
Στὴ στιγμὴ θ' ἀναστηθῇ
Κάποιος ἀπὸ τὴ Γραφή
Ποὖχε δολοφονηθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐστεμμένης Καλλονῆς

176. Αἴνιγμα

Ἀργαῖος Βασιλεὺς τ' ἀρσενικόν μου
Καὶ πόλις ἢ πτηνὸν τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδος τῶν Δυστυχῶν

177. Πυραμὶς

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχαίαν ποιήτριαν.

```
        +                 = Σύνδεσμος
      * + *               = Τέρας.
    * * + * *             = Τέρατος ἐπίθετον.
  * * * + * * *           = Κόλπος.
* * * * + * * * *         = Νηρηΐς
* * * * * + * * * * *
```

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς

178. Ἐπιγραφὴ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

```
            Ν
            Υ  Ο
         Υ  Ε  Ρ  Ι
      Ε  Γ  Α  Μ  Ν  Υ
   Ο  Σ  Α  Ν  Ι  Ε  Π  Ν
Ι  Ρ  Π  Α  Ι  Δ  Ι  Α  Π  Α
Τ  Ν  Ω  Μ  Ι  Ν  Ο  Ρ  Φ  Ν  Ω  Τ
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταχυδρόμου τῆς Εἰρήνης

179—183. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ *τριῶν* γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ *τριῶν* συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Σοφονίας, *ἥλιος*, *ἀνάξιος*, *ἀτυχής*, *ἀπάτη*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ

184. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ πρώτου τῶν ζητουμένων Βασιλέων, τὸ δεύτερον τοῦ δευτέρου, τὸ τρίτον τοῦ τρίτου, καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν ἀρχαῖον Βασιλέα τῆς Ἀττικῆς:

1. Βασιλεὺς Ἀττικῆς. 2. Βασιλεὺς Περσίας· 3. Βασιλεὺς Αἰγύπτου· 4. Βασιλεὺς Μακεδονίας· 5. Βασιλεὺς Μακεδονίας· 6. Βασιλεὺς Κορίνθου· 7. Βασιλεὺς Τροίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Λαβάρου

185. Μικτὸν

δς - εααει - κ - αο - σφ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νυκτερινῆς Σιγαλιᾶς

186. Γρῖφος

```
      τ'
τ'    1    τ'   [καὶ] σέ.
      τ'
      τ'
```

σούς!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 8.

84. Παλίρροια (πάλη, ροιά.)— 85. Τόμυρις (τό, μῖ, ρίς.)— 86. Λευκὸς - πεῦκος.

87. ΠΟΥΣ ΟΙΔΑ ΥΔΩΡ ΣΑΡΑ 88. *Ὀργὴ φιλούντων ὀλίγον ἰσχύει.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐναλλάξ.)— 89-90. 1, *Κώμη*, κώμης, κῶμος, ὦμος. ὦρος, ὅρος, ὅσος, πόσος, πόσις, *πόλις*. 2, *Πόλις*, πόλος, ὅλος, ὅλας, ὅλα, ὅμμα, ἅμα, νᾶμα, νῆμα, σῆμα, σῶμα, χῶμα, *χώρα*.— 91-95. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν Λ, Ξ: *λέξις*, *κόλαξ*, *ξύλον*, *ἔπαλξις*, *ἐναλλάξ*.— 96. ΑΕΛΛΩ, ΕΡΑΤΩ (Ἀλῶεύς, Ἔκτωρ, Λέαρχος, Λάρισσα, Ὠκεανίς.)— 97. Ἁμαρτίαι γονέων παιδεύουσι τέκνα.— 98. *Ὁ σὺ μισεῖς ἑτέρῳ μὴ ποιήσῃς* (Ο, Σ, Μ, σῦς, ε, τ, Ρ, Μ. Π, Η, σῦς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Συγχαίρω ἐγκαρδίως *Ὕμνον Ἐλευθερίας* διὰ θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν ἐν Δημοψηφίσματι.—*Κίρκη*. *(Ζ'—93)*

Φίλτατε *Μεταφάστα*, οὐδόλως ἐκπλήττομαι διότι ἡ φήμη μου ἔφθασεν εἰς τὴν Βοστώνην σας, ἀλλὰ μᾶλλον ἐρωτῶ νὰ μάθω πόθεν ἠρύσθητε τὴν πάνυ κολακευτικὴν τοιαύτην.— Ἐπανερχομένη εἰς τὸ λατρευτόν Παλλάδιόν μου, χαιρετῶ τὴν ἐν Ἀθήναις Διαπλασιακὴν κίνησιν.—*Διακριθεῖσα Ἀρσακειάς*. *(Ζ'—94)*

Κλήρωσις λαχείων «Ἀγῶνος» ἔγινεν. Εὐχαριστοῦμεν ὅσους ἠγόρασαν λαχεῖα. Ἰδιαιτέρως φιλτάτην Μαρίκαν Ἰωαννίδου, ἥτις ὄχι μόνον ἠγόρασεν, ἀλλ' εἶχε τὴν καλωσύνην καὶ νὰ πωλήσῃ ἀρκετά.—Σύλλογος «Ἀγῶν». *(Ζ'—95)*

Τὸν φίλτατον ***Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας*** *θριαμβευκικῶς* ἐν δημοψηφίσματι πρωτεύσαντα ἐγκαρδιώτατα συγχαίρω. Ἐπίσης ἐνθερμότατα συγχαίρω ***Δικηγόρον τῆς Νεολαίας***, ***Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν*** καὶ ***Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου*** δι' ἱκανοποιητικωτάτας ψήφους ἃς ἔλαβον, ἐναργῶς καταδειξάσας ἑαυτῶν δημοτικότητα· καίπερ ἕνεκα ἑτέρων αἰτιῶν δὲν ἔτυχον πλειοψηφίας μείζονος καὶ συνεπῶς βραβείου.—***Λάτρης τοῦ Ἀστείου.*** *(Ζ'—96)*

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Φαίδωνος)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ, Τιμᾶται δρ. ἢ φρ. 2
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Πρώτη, δρ. ἢ φρ. 3
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Δευτέρα, δρ. ἢ φρ. 3
[Αἱ δύο Σειραὶ δμοῦ δρ. ἢ φρ. 5,50 καὶ χρυσόδετοι δρ. ἢ φρ. 7.]
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, δρ. ἢ φρ. 3.
[Χρυσόδετος, δρ. ἢ φρ. 3,50]

Γονεῖς καὶ νηδεμόνες!

Ἀσφαλίσατε τὴν ζωήν σας καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων σας εἰς τὴν μεγάλην ἀσφαλιστικὴν ἑταιρίαν **«ΡΩΣΣΙΑ»**

Ἀσφάλειαι: *Ζωῆς, προικοδοτήσεων, πυρός, δυστυχημάτων, μεταφορῶν, θραύσεως ὑέλων.*

Ὑποκατάστημα ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Σταδίου 21

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. — Στοὰ Πάππου.